

Купальське

Ірина Жиленко

Одягаю вечір на чоло
Голубим гранчастим лазуритом,
І сміюсь, і легко йду селом
В матіолове, пахуче жито.
Де ж воно, моє сумне вікно?
Вже стомилась кликати і чекать,
Тінями гаптована давно,
Фіранкова трепетна рука.
Я шукаю синьо-золотий
Розсип іскор — папороті квіт.
Де ж воно, моє вікно,
і ти,
Скарбе мій, захований од світу?
Я шукаю...
І буйнує хміль
Запахом купальської півночі.
І зірок блискуча заметіль,
І моя засмучена
жіночість...